

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul patru

Jeff Pippenger

2025-12-07

Numărul patru

În Isaia, capitolul douăzeci și opt, „oamenii batjocoritori care cârmuiesc” „Ierusalimul” sunt reprezentați drept „bețivii lui Efraim” și drept „cununa mândriei”. „Cununa” reprezintă conducerea, iar „mândria” reprezintă un caracter satanic.

Bețivii sunt puși în contrast cu rămășița („reziduul”), care devine „coroana” de slavă a lui Dumnezeu, căci, în timpul ploii târzii, Domnul întemeiază „Împărăția slavei” Sale, preînchipuită prin întemeierea de către El a „Împărăției harului” la cruce. Împărăția harului la cruce preînchipuie Împărăția slavei la legea duminicală. Ploaia târzie a început la data de 9/11, când au început pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii și judecata celor vii.

Am văzut că toate privesc cu încordare și își ațintesc cugetele asupra crizei iminente care stă înaintea lor. Păcatele lui Israel trebuie să fie aduse la judecată mai înainte. Fiecare păcat trebuie mărturisit la sanctuar; atunci lucrarea va înainta. Aceasta trebuie făcută acum. Rămășița, în timpul strâmtorării, va striga: Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit?

Ploaia târzie vine peste cei curați — atunci toți o vor primi precum odinioară.

Când cei patru îngeri vor slobozi, Hristos Își va întemeia împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie decât cei care fac tot ce le stă în putință. Hristos ne-ar ajuta. Toți ar putea fi biruitori prin harul lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Întregul cer este interesat de lucrare. Îngerii sunt interesați. Spalding and Magan, 3.

Cele patru vânturi din Apocalipsă sunt de asemenea reprezentate de Isaia ca un vânt aspru care fusese oprit în ziua vântului de răsărit; în mod asemănător, cele patru vânturi ale luptei din Apocalipsă sunt ținute în frâu de cei patru îngeri. Cele patru vânturi sunt identificate de către Sora White drept un "cal mânios care caută să scape din frâu", aducând "moarte și distrugere". Cele patru vânturi sunt eliberate progresiv, începând cu 11 septembrie, apoi mult amplificate odată cu legea duminicală, și pe deplin dezlănțuite când se încheie timpul de probă al omenirii.

Eliberat și stăvilat

Trâmbița a șaptea, care este de asemenea al treilea vai și care anunță sfârșitul tainei lui Dumnezeu, a răsunat profetic la 11 septembrie, când Islamul a fost dezlegat, iar apoi a fost stăvilat profetic de George W. Bush, post-11 septembrie. Mama Islamului, Agar, mama lui Ismael, este un simbol al restrângerii și al dezlegării. Sara a dezlegat-o pe Agar ca să zămislească cu Avraam; apoi, din pricina geloziei, a restrâns-o, făcând-o pe Agar să fugă, până când îngerul a oprit-o pe Agar din fugă și i-a spus să se întoarcă. După nașterea lui Isaac, vrăjmășia dintre Agar și Sara a continuat până când Avraam a izgonit-o pe roabă, punând astfel asupra ei o altă restrângere.

Cei patru îngeri ai Islamului au fost dezlegați la începutul profetiei de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile din Apocalipsa, capitolul nouă, versetul cincisprezece, iar apoi au fost reținuți la 11 august 1840.

Și al șaselea înger a sunat din trâmbiță, și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, care spunea celui de-al șaselea înger, care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în râul cel mare Eufrat. Și au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, ca să ucidă a treia parte dintre oameni. Apocalipsa 9:13–15.

După ce Islamul celui de-al treilea vai a fost dezlănțuit să atace la 11 septembrie, George W. Bush a inițiat războiul său mondial împotriva terorismului și a pus stavilă Islamului. Prima mențiune a lui Ismael, simbolul Islamului, indică faptul că urmașii lui Ismael aveau să fie împotriva fiecărui om, iar fiecare om avea să fie împotriva lor.

Și îngerul Domnului i-a zis: Iată, ai zămislit și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael; căci Domnul ți-a auzit suferința. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi. Geneza 16:11, 12.

Islam este puterea de la sfârșitul lumii împotriva căreia „mâna fiecărui om” se va ridica, iar Islamul se va ridica împotriva fiecărui om, așa cum se împlinește în chip desăvârșit astăzi. Lucrarea particulară a Islamului, ca simbol al profetiei, este să provoace un război mondial. Acest subiect este confirmat de istoria lui Ilie, a lui Ioan Botezătorul și este reprezentat drept „mânierea neamurilor” în cartea Apocalipsei.

„«Începutul aceluia timp de strâmtorare», menționat aici, nu se referă la timpul când plăgile vor începe să fie turnate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte de a fi turnate, pe când Hristos este în sanctuar. În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, necazuri vor veni pe pământ, iar neamurile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. Atunci «ploaia târzie», sau înviorarea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere strigătului cel mare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada în care cele șapte ultime plăgi vor fi turnate.” Early Writings, 85.

În „zilele” în care ploaia târzie cade, Hristos își întemeiază Împărăția slavei Sale, așa cum este reprezentată în cartea lui Daniel.

Și în zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția aceasta nu va fi lăsată altor popoare, ci va sfârâma și va mistui toate aceste împărății, iar ea va dăinui în veci. Daniel 2:44.

În „zilele” când Hristos Își întemeiază Împărăția slavei, cei care sunt „cununa” slavei lui Hristos sunt puși în contrast cu bețivii care poartă „cununa” mândriei. „Vedenia” lui Habacuc, care trebuia să fie scrisă și făcută lămurită pe „tăblițe”, ilustrează în chip grăitor mărturia istorică a adevărilor fundamentale ale Adventismului. În mărturia lui Habacuc, cele două clase din Ioel, ale „mândriei” și ale „slavei”, sunt reprezentate ca două categorii: unii care sunt îndreptățiți prin credință și alții care sunt înălțați în mândrie. Versetul patru din capitolul al doilea se adresează celor două clase, iar

acestea corespund ilustrației clasice a Fariseului și a Vameșului. Vameșul s-a întors acasă îndreptățit, iar „sufletul” Fariseului „nu este drept”, căci este „înălțat”.

Iată, sufletul său, îngâmfat, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:4.

În versetul următor, Habacuc identifică drept bețivi clasa ale cărei inimi se înalță în mândrie, corelând astfel bețivii lui Isaia și ai lui Habacuc cu „mândrie”.

Da, încă, fiindcă păcătuiește din pricina vinului, este un om trufaș, care nu rămâne în casa sa; își lărgeste dorința ca iadul, este ca moartea și nu se poate sătura, ci adună la sine toate neamurile și grămădește la sine toate popoarele. Habacuc 2:5.

Este demn de reținut că aceste versete din Habacuc nu au fost împlinite doar în istoria milerită, ci împlinirea lor a constituit un subiect comun atât pentru Ellen White, cât și pentru primii pionieri ai Adventismului. Cei care au fost îndreptățiți prin credința reprezentată în versetul patru, în cadrul istoriei milerite, au fost aceia care au îndurat criza primei dezamăgiri, care a marcat atât timpul de zăbovire, cât și sosirea soliei celui de-al doilea înger, care anunța căderea Babilonului. Mileriții au înțeles, în cadrul acelei istorii de încercare, că cei care fuseseră odinioară poporul legământului—istoric, protestanții—au devenit fiicele Babilonului. Acei protestanți erau protestanții reprezentați de biserica din Sardes, care reprezenta un popor al legământului, căci aveau un „nume”, simbol atât al caracterului, cât și al relației de legământ, dar erau morți.

Iar îngerului Bisericii din Sardes scrie: Acestea zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Cunosc faptele tale: ai nume că trăiești și ești mort. Apocalipsa 3:1.

În procesul de încercare din 1844, care a început la 19 aprilie și ulterior s-a încheiat la 22 octombrie, cei care nu au trecut această încercare au fost cuprinși de trufie; iar dacă am citi doar versetele care urmează după versetul cinci, trăsătura mândriei omenești este acolo exemplificată printr-o ilustrare a aroganței și autoînălțării papale. Se încheie la versetul douăzeci, unde se proclamă că Domnul este în Templul Său cel sfânt; tot pământul să tacă înaintea Lui.

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Versetul doi din capitolul doi al lui Habacuc identifică prima dezamăgire din 19 aprilie 1844, iar capitolul se încheie cu versetul douăzeci, care marchează în mod clar 22 octombrie 1844, când Domnul a venit deodată la Templul Său.

Patru veniri la 22 octombrie 1844 (rând după rând)

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Versetele trei și patru identifică cele două clase care sunt produse prin procesul de testare descris de la versetul doi până la versetul douăzeci, procesul de testare din 19 aprilie 1844 până la 22 octombrie 1844. Versetele patru până la nouăsprezece se referă la puterea papală, cu excepția versetului paisprezece, care tratează istoria ce urmează după coborârea îngerului din Apocalipsa, capitolul optsprezece, la 11 septembrie.

Căci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, precum apele acoperă marea. Habacuc 2:14.

În cadrul procesului de încercare al celui de-al doilea înger din istoria millerită s-au conturat două clase de închinători, care apoi s-au manifestat la criza din 22 octombrie 1844. Caracterul celor răi din pasaj este acela al papalității, iar în acea perioadă de încercare millerității credincioși au ajuns să proclame, în acord cu solia celui de-al doilea înger, că biserica protestantă devenise fiice ale Romei prin respingerea soliei millerite. Controversa care s-a desfășurat între 19 aprilie și 22 octombrie este locul unde se revelează caracterul: fie ca un băutor trufaș al vinului Babilonului, așa cum a fost Belșatar, fie ca unul care, asemenea lui Daniel înaintea lui Belșatar, a fost îndreptățit prin credința sa. Acea controversă este locul unde se desfășoară drama care trezește lumea la realitățile eterne asociate cu solia celui de-al treilea înger. Fundalul opoziției dintre cel îmbătat și cel îndreptățit este așezat în contextul dezbaterii privind modul în care lumea este luminată asupra problemelor în cauză: „Căci pământul va fi umplut de cunoașterea slavei Domnului, cum apele acoperă marea.” Acea luminare a început la 11 septembrie.

La încheierea istoriei reprezentate în Habacuc, capitolul doi, Domnul a venit deodată la templul Său, pe 22 octombrie 1844. El a făcut aceasta în împlinirea profeției pe care a enunțat-o, ca Palmoni, în versetul paisprezece al capitolului opt din Daniel.

Palmoni

În ziua a zecea a lunii a șaptea din calendarul biblic, care în 1844 a căzut în ziua a douăzeci și doua a lunii a zecea, Habacuc 2:20 s-a împlinit, iar numărul simbolic „220” poate fi văzut în „capitolul și versetul” care identifică o schimbare dispensațională în lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc. O trăsătură profetică a celor o sută patruzeci și patru de mii este că ei sunt aceia care urmează Mielul oriunde merge El. A-L urma pe Hristos înseamnă a-L urma în Cuvântul Său.

În Cuvântul Său, numărul „220” reprezintă în mod simbolic unirea dumnezeirii cu umanitatea, iar chiar lucrarea pe care Hristos a început-o la acea dată a fost lucrarea unirii dumnezeirii Sale cu umanitatea. În 1844, în ziua a douăzeci și doua a lunii a zecea, sau, în mod simbolic, douăzeci și doi ori zece, egal „220” (22 X 10 = 220), sau, ai putea spune, chiar la data care corespunde simbolic lui „220”, Habacuc „2:20” s-a împlinit când Hristos a trecut din Locul Sfânt în Sfânta Sfintelor pentru a începe judecata de cercetare.

Palmoni, Numărul Minunat, se află în „întrebarea și răspunsul” care constituie stâlpul central al Adventismului, iar cei mai mulți adventiști nu au nicio cunoștință de acest adevăr.

Textul biblic care, mai presus de oricare altul, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente, era declarația: „Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi

curățit.” [Daniel 8:14.] Marea Controversă, 409.

În Daniel, capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece prezintă o întrebare în versetul treisprezece, urmată de un răspuns în versetul paisprezece. Cuvântul ebraic Palmoni este tradus ca „acel anumit sfânt” în versetul treisprezece, iar acel nume particular al lui Hristos înseamnă „Minunatul Numărător” sau „Numărătorul Tainelor”.

Când Ellen White identifică versetul paisprezece drept stâlpul central și temelia Adventismului, ea așază accentul divin asupra întrebării și răspunsului acestor două versete, care cer ca Hristos, ca Minunatul Numărător, să fie punctul principal de referință. Sora White a subliniat în repetate rânduri importanța de a-L privi pe Hristos ca adevărul central al oricărui pasaj, iar în versetele treisprezece și paisprezece are loc o apariție directă a lui Hristos — „acel anumit sfânt” — care este Palmoni.

Atunci când Adventismul a respins în 1863 „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, și-a închis ochii în fața lui Palmoni, căci structura profetică a întrebării și a răspunsului se întemeiază pe relația dintre „șapte vremi” ale lui Moise și „două mii trei sute de zile” ale lui Daniel. Relația profetică dintre „șapte vremi” ale lui Moise, adică două mii cinci sute douăzeci de ani, și „două mii trei sute de seri și dimineți” ale lui Daniel, adică două mii trei sute de ani, este stabilită de timp, care este reprezentat prin numere, iar Minunatul Numărător se află chiar în centrul întrebării și al răspunsului care constituie stâlpul central al Adventismului. Cei care poate au citit scrierile lui Iosif Flaviu își pot aminti argumentele sale logice prin care identifică două lucruri deosebite create de Dumnezeu. Unul era limba ebraică, iar celălalt era timpul măsurabil, care, la rândul său, presupune matematica.

Versetul treisprezece întreabă: «Până când?» Versetul nu întreabă «când?», ci întreabă «până când?». A lămuri dacă întrebarea privește durata (până când?) sau dacă privește un moment anume în timp (când?) este esențial pentru o înțelegere corectă. Răspunsul la întrebare, din versetul paisprezece, fie identifică un moment în timp, fie o perioadă de timp, ori, posibil, ambele; însă, orice ar fi răspunsul, el trebuie încadrat în contextul întrebării din versetul treisprezece. Pentru a împărți drept Cuvântul, sau, cu alte cuvinte, pentru a înțelege corect răspunsul din versetul paisprezece, este necesară o înțelegere corectă a contextului întrebării. Este «când» sau «atunci»?

Bețivii lui Efraim învață în mod vag că versetul paisprezece identifică un moment în timp, pe care îl indică drept 22 octombrie 1844, iar când fac aceasta s-ar putea foarte bine să facă trimitere la pasajul pe care tocmai l-am citat din Tragedia veacurilor, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată și nu dă greș. Întrebarea «până când» identifică durata, nu un moment în timp. La 22 octombrie 1844 a început perioada judecății de cercetare, iar adevărurile asociate acelei lucrări reprezintă evanghelia veșnică și sunt mult mai importante decât simpla dată la care a început.

Gramatica ebraică este clară, iar acel înțeles identic a fost redat în Versiunea King James. Nu doar că gramatica așază în mod limpede întrebarea în contextul duratei, ci întrebarea «până când» este un simbol al profeției biblice. Se poate demonstra pe temeiul mai multor mărturii că întrebarea «până când», ca simbol, reprezintă istoria de la 9/11 până la legea duminicală. Vom examina mai

întâi simbolul «până când», înainte de a reveni la Palmoni și la Ioel.

Până când? Isaia, capitolul 6

În Isaia, capitolul șase, versetul trei, îngerii declară că pământul este plin de slava lui Dumnezeu.

Și unul striga către altul și zicea: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui. Isaia 6:3.

Sora White pune în legătură pogorârea îngerului din capitolul optsprezece al Apocalipsei cu îngerii din versetul trei.

În timp ce ei [îngerii] privesc spre viitorul în care întregul pământ va fi plin de slava Sa, cântarea de laudă triumfătoare răsună de la unul la altul, în cânt melodios: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor.” Review and Herald, 22 decembrie 1896.

Isaia se află la 9/11 și întreabă „până când” trebuie să prezinte solia privitoare la 9/11 unui popor laodicean care nu voiește nici să vadă, nici să audă. I se spune că trebuie să persevereze până când cetățile vor fi pustiite, iar distrugerea cetăților începe odată cu legea duminicală, când apostazia națională este urmată de ruina națională.

Atunci am zis: Doamne, până când? Iar El a răspuns: Până când cetățile vor fi pustiite, fără locuitor, și casele fără oameni, și țara va fi cu desăvârșire pustiită, și Domnul va depărta pe oameni departe, și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Totuși, în ea va rămâne o zecime; și ea se va întoarce și va fi mistuită: ca un tei și ca un stejar, a căror substanță rămâne în ei, când își leapădă frunzele; așa sămânța sfântă va fi substanța ei. Isaia 6:11-13.

La 11 septembrie, când pământul a fost luminat de slava lui Dumnezeu, Isaia este uns să prezinte solia ploii târzii și întreabă «până când» trebuie să prezinte solia din 11 septembrie unor oameni ale căror inimi sunt îngrășate? Răspunsul este «până la» legea duminicală, când va fi «o mare părăsire în mijlocul țării». «Marea părăsire» este săvârșită de adventismul laodicean, pe care Isaia, în capitolul douăzeci și doi, îl reprezintă ca pe Șebna.

Iată, Domnul te va duce într-o captivitate puternică și negreșit te va acoperi. Negreșit te va răsuci cu tărie și te va azvârli ca pe o minge într-o țară întinsă: acolo vei muri și acolo carele slavei tale vor fi rușinea casei stăpânului tău. Și te voi izgoni din dregătoria ta, iar din rangul tău el te va doborî. Isaia 22:17-19.

Adventismul laodicean leapădă adevărul la legea duminicală și acolo "cade", așa cum este reprezentat în Daniel capitolul unsprezece versetul patruzeci și unu.

Va intra și în țara cea minunată, iar multe țări vor cădea; însă aceștia vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Când Isaia întreabă „până când”, i se spune să prezinte solia pentru Adventism până chiar la legea duminicală, când „cei mulți” din Daniel unsprezece, versetul patruzeci și unu, vor fi „doborâți”, când vor părăsi Sabatul și pe Dumnezeu. Atunci vor fi vărsați din gura Domnului, așa cum este reprezentat în cartea Apocalipsei, unde toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie, și unde, în

Isaia douăzeci și doi, Șebna este „aruncat cu violență” „ca o minge într-o țară mare”, pe când ei sunt „înlăturați” „departe”.

În acea perioadă, rămășița, reprezentată ca o „zecime” (care este o zeciuală), „se întoarce”. În pasaj, ea este comparată cu copaci care au o „substanță” ce rămâne atunci când frunzele sunt lepădate. „Frunzele” reprezintă mărturisirea în simbolismul profetic. Când Adventismul va ajunge la legea duminicală și va accepta prima zi a săptămânii în locul Sabatului lui Dumnezeu, își va lepăda frunzele „mărturisirii” și nu va mai pretinde că păzește Sabatul zilei a șaptea al lui Dumnezeu.

Blestemarea smochinului a fost o pildă înfăptuită. Acel pom sterp, etalându-și frunzișul pretențios chiar în fața lui Hristos, era un simbol al națiunii iudaice. Mântuitorul a dorit să le arate limpede ucenicilor cauza și certitudinea pieirii lui Israel. În acest scop, El a înzestrat pomul cu însușiri morale și l-a făcut tâlcuitor al adevărului divin. Iudeii se distingeau de toate celelalte neamuri, mărturisind supunere față de Dumnezeu. Ei fuseseră în mod deosebit favorizați de El și pretindeau o neprihănire mai presus de oricare alt popor. Dar erau corupți de iubirea de lume și de lăcomia câștigului. Se lăudau cu cunoașterea lor, dar erau necunoscători ai cerințelor lui Dumnezeu și plini de fățarnicie. Ca pomul sterp, își întindeau ramurile pretențioase în sus, luxuriante la înfățișare și plăcute ochiului, dar nu dădeau "nimic decât frunze." Religia iudaică, cu templul ei măreț, cu altarele ei sfinte, cu preoții ei purtând mitre și cu ceremoniile ei impresionante, era într-adevăr frumoasă la arătare, dar îi lipseau smerenia, dragostea și bunăvoința.

Toți pomii din livada de smochini erau lipsiți de rod; dar pomii fără frunze nu trezeau nicio așteptare și nu pricinuiau nicio dezamăgire. Prin acești pomi erau reprezentate Neamurile. Ei erau la fel de lipsiți de evlavie ca și iudeii; dar nu pretinseseră că Îi slujesc lui Dumnezeu. Nu se lăudau cu vreo pretinsă bunătate. Erau orbi față de lucrările și căile lui Dumnezeu. La ei nu era încă vremea smochinelor. Încă așteptau o zi care să le aducă lumină și nădejde. Iudeii, care primiseră de la Dumnezeu binecuvântări mai mari, erau trași la răspundere pentru abuzul acestor daruri. Privilegiile cu care se lăudau nu făceau decât să le sporească vina. Dorința veacurilor. 582, 583.

La legea duminicală, mărturisirea Adventismului laodicean că este poporul legământului lui Dumnezeu dispare, întrucât acesta acceptă semnul legământului morții și respinge pecetea legământului vieții. Apoi își leapădă frunzele profesiei, iar ceea ce este adus în vedere este o rămășiță reprezentată de Isaia, cei care, la 9/11, s-au „întors” la cărările cele vechi, au fost apoi smeriți în pulbere când ei (Isaia) au înțeles experiența lui coruptă și, după aceea, au fost curățiți cu un cărbune luat de pe altar. Sora White ne spune că cărbunele de pe altar reprezintă purificarea, dar purificarea este pur și simplu ceea ce se împlinește prin atingerea buzelor lui Isaia de către cărbune.

"Cărbunele aprins este simbolul purificării. Dacă atinge buzele, nu va ieși de pe ele niciun cuvânt necurat. Cărbunele aprins simbolizează, de asemenea, puterea eforturilor slujitorilor Domnului." Review and Herald, 16 octombrie 1888.

«Cărbunii» de pe altar, care sunt aruncați pe pământ în zilele de pe urmă, sunt cărbunii aruncați pe pământ atunci când, în primele cincisette ale capitolului opt din Apocalipsă, se deschide cea

de-a șaptea și ultima pecete. Isaia, și prin urmare cei o sută patruzeci și patru de mii, sunt curățiți prin faptul că «cărbunele» le atinge buzele, dar «cărbunele» este un mesaj. Le atinge buzele când iau cartea din mâna îngerului și o mănâncă.

Sfințește-i întru adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Cei care "se întorc" și devin rămășița (reziduu) sunt reprezentați ca fiind stejarul și teiul, iar, așa cum Hristos a "înzestrat copacul cu însușiri morale și l-a făcut tâlcuitor al adevărului divin", arborii lui Isaia au în ei "calitatea morală", reprezentată prin "substanță". Substanța rămâne cu arborii, chiar și atunci când cei care nu erau decât frunze ale mărturisirii sunt lepădați. "Sămânța sfântă" este "substanța", iar Hristos este "sămânța sfântă" a profeției. Acei arbori care sunt reprezentați ca rămășița și, în capitolul șase, de către însuși Isaia, îi reprezintă pe oameni și, prin urmare, omenirea, iar sămânța sfântă reprezintă divinitatea. Astfel, Isaia capitolul șase identifică purificarea Adventismului de la 9/11 până la Legea duminicală, iar detaliile pe care Isaia le aduce acelei istorii profetice sunt toate reprezentate de întrebarea lui "până când". Pentru Isaia, răspunsul la "până când" a fost de la 9/11 până la Legea duminicală.

Până când? 1840-1844

11 august 1840 a tipificat 9/11 și, în cadrul istoriei profetice de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844, a avut loc bătălia de pe Muntele Carmel între Ilie și profeții Izabelei. În cele din urmă, profeții lui Baal s-au dovedit a fi profeți mincinoși și au fost executați de Ilie, dar, chiar la începutul confruntării, Ilie a pus întrebarea: «până când» veți șovăi între două păreri.

Și Ilie s-a apropiat de tot poporul și a zis: Până când veți șchiopăta între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; iar dacă Baal, urmați-l pe el. Iar poporul nu i-a răspuns niciun cuvânt. Atunci Ilie a zis către popor: Eu, numai eu, am rămas proroc al Domnului; iar prorocii lui Baal sunt patru sute cincizeci de bărbați. 1 Împărați 18:21, 22.

Ilie se află la 11 august 1840; el întreabă acea generație dacă solia millerită este adevărată sau falsă. Este un alt mesaj către Laodiceea, asemenea celui din Isaia 6.

Mii au fost conduși să îmbrățișeze adevărul propovăduit de William Miller, iar slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicați, în duhul și puterea lui Ilie, pentru a proclama solia. Asemenea lui Ioan, Întemernicatul lui Isus, cei care au predicat această solie solemnă s-au simțit datori să pună secula la rădăcina pomului și să cheme oamenii să aducă roade vrednice de pocăință. Mărturia lor era menită să trezească și să influențeze cu putere bisericile și să le dezvăluie adevăratul caracter. Și, pe măsură ce răsuna solemnul avertisment de a fugi de mânia ce vine, mulți care erau membri ai bisericilor au primit solia tămăduitoare; și-au văzut abaterile și, cu lacrimi amare ale pocăinței și cu adâncă agonie a sufletului, s-au smerit înaintea lui Dumnezeu. Iar pe când Duhul lui Dumnezeu Se odihnea peste ei, au ajutat să răsună strigătul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui.” Scrieri timpurii, 233.

În istoria de încercare din 1840 până în 1844, protestanții care au respins solia lui Ilie au devenit fiicele Romei și au cedat mantia protestantismului adventismului millerit. Prin Isaia și Ilie avem doi martori care mărturisesc că întrebarea „până când” este un simbol al istoriei care începe la 9/11

și se încheie cu legea duminicală. În istoria millerită, 11 august 1840 se aliniază cu 9/11, iar 22 octombrie 1844 se aliniază cu legea duminicală. Când foc a coborât din cer și a mistuit jertfa lui Ilie, cele douăsprezece pietre au fost toate luminate odată cu jertfa, marcând astfel pe cei o sută patruzeci și patru de mii drept un stindard, reprezentați ca pietre luminate. Profeții mincinoși au fost apoi uciși de Ilie, întocmai cum, la legea duminicală, Statele Unite, profetul fals, sunt nimicite ca cea de-a șasea împărăție.

Isaia 6 subliniază un proces de testare, de curățire și de purificare în rândul poporului lui Dumnezeu, de la 11 septembrie până la legea duminicală. Ilie confruntă atitudinea laodiceană a poporului lui Dumnezeu, dar, de asemenea, aduce dovada deosebirii dintre un profet adevărat și unul fals și, în consecință, dintre un mesaj adevărat și unul fals. Astfel, începând cu 11 august 1840 și până la 22 octombrie 1844, asupra protestanților din perioada Sardes a fost adus un test profetic, iar, așa cum focul de pe Muntele Carmel a produs o împărțire în două clase, în 1844 s-au manifestat două clase. Una dintre clase, în acest proces de testare, era poporul legământului care urma în curând să devină „fostul” popor al legământului, iar cealaltă clasă era adventismul millerit, cu care Dumnezeu avea să intre în legământ la 22 octombrie 1844. Perioada de testare și de împărțire este istoria viei, întrucât adventismul millerit a fost arătat a fi profetul adevărat în același moment în care protestantismul din Sardes a început să-și împlinească rolul de protestantism apostat. Așa cum profeții lui Baal au fost demascați ca falși, tot astfel fostul popor al legământului a fost demascat și apoi identificat de către milleriți ca fiind o fiică a Romei. Istoria Muntelui Carmel și, de asemenea, împlinirea acelei istorii în timpul milleriților oferă o a doua mărturie pentru afirmația din Isaia 6 că întrebarea „până când” este un simbol al perioadei de timp de la 11 septembrie până la legea duminicală.

'Doamne, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israel', se roagă profetul, 'fie cunoscut astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel și că eu sunt slujitorul Tău și că am făcut toate aceste lucruri după cuvântul Tău. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca poporul acesta să cunoască faptul că Tu ești Domnul Dumnezeu și că Tu le-ai întors inima înapoi.'

O tăcere, apăsătoare în solemnitatea ei, se așterne asupra tuturor. Preoții lui Baal se cutremură de groază. Conștiinți de vina lor, se așteaptă la o pedeapsă grabnică.

De îndată ce se încheie rugăciunea lui Ilie, flăcări de foc, asemenea unor fulgerări strălucitoare, se coboară din cer asupra altarului înălțat, mistuind jertfa, sorbind apa din șanț și mistuind până și pietrele altarului. Strălucirea văpăii luminează muntele și orbește ochii mulțimii. În văile de dedesubt, unde mulți privesc cu încordată așteptare mișcările celor de sus, coborârea focului se vede limpede, și toți rămân uimiți de priveliște. Se aseamănă cu stâlpul de foc care, la Marea Roșie, i-a despărțit pe copiii lui Israel de oștirea egipteană.

„Poporul de pe munte se prosternă cu teamă sfântă înaintea Dumnezeului nevăzut. Nu îndrăznesc să mai privească focul trimis din cer. Se tem că ei înșiși vor fi mistuiți; și, convinși de datoria lor de a-L recunoaște pe Dumnezeul lui Ilie drept Dumnezeul părinților lor, Căruia Îi datorează credincioșie, strigă toți împreună, ca dintr-o singură gură: «Domnul, El este Dumnezeu; Domnul, El este Dumnezeu.» Cu o limpezime cutremurătoare, strigătul răsună peste munte și își face ecoul în câmpia de dedesubt. În sfârșit, Israel este trezit, eliberat de

amăgire, pocăit. În sfârșit, poporul vede cât de mult L-a necinstit pe Dumnezeu. Caracterul închinării la Baal, în contrast cu slujirea cugetată cerută de adevăratul Dumnezeu, stă pe deplin descoperit. Poporul recunoaște dreptatea și mila lui Dumnezeu în faptul că a reținut roua și ploaia până când au fost aduși să mărturisească Numele Său. Acum sunt gata să recunoască faptul că Dumnezeul lui Ilie este mai presus de orice idol.” Profeti și regi, 153.

Până când? Moise

Prima dată când întrebarea simbolică „până când” este ridicată în Cuvântul profetic este în a opta urgie asupra egiptenilor din vremea lui Moise. A opta urgie este cea a „lăcustelor” (un simbol al Islamului), aduse de un „vânt de la răsărit” (un simbol al Islamului).

Și Moise și Aaron au intrat la Faraon și i-au zis: Așa zice Domnul, Dumnezeul Evreilor: Până când vei refuza să te smerești înaintea Mea? Lasă poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească. Iar dacă refuzi să lași poporul Meu să plece, iată, mâine voi aduce lăcustele în ținutul tău; ele vor acoperi fața pământului, încât nu se va mai putea vedea pământul; și vor mânca restul a ceea ce a scăpat, care v-a rămas după grindină, și vor mânca orice pom care crește pentru voi pe câmp; și vor umple casele tale, casele tuturor slujitorilor tăi și casele tuturor egiptenilor; cum nu au văzut nici părinții tăi, nici părinții părinților tăi, din ziua când au fost pe pământ până în ziua de azi. Și s-a întors și a ieșit de la Faraon.

Și slujitorii lui Faraon i-au zis: Până când va fi omul acesta o cursă pentru noi? Lasă-i pe bărbați să se ducă, ca să slujească Domnului Dumnezeului lor; încă nu știi că Egiptul este nimicit?

Și Moise și Aaron au fost aduși iarăși la Faraon; iar el le-a zis: Duceți-vă, slujiți Domnului, Dumnezeului vostru; însă cine sunt aceia care vor merge?

Și Moise a zis: Vom merge cu tinerii noștri și cu bătrânii noștri, cu fiii noștri și cu fiicele noastre; cu turmele noastre și cu cirezile noastre vom merge, căci trebuie să ținem o sărbătoare Domnului.

El le-a zis: Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa să plecați, pe voi și pe copiii voștri; luați seama, căci răul stă înaintea voastră. Nu așa: duceți-vă acum voi, bărbații, și slujiți Domnului; căci aceasta ați dorit. Și au fost izgoniți dinaintea lui Faraon.

Și Domnul a zis lui Moise: Întinde-ți mâna peste țara Egiptului pentru lăcuste, ca să se suie peste țara Egiptului și să mănânce toată iarba țării, chiar tot ce mai lăsase grindina. Și Moise și-a întins toiagul peste țara Egiptului, și Domnul a adus un vânt de la răsărit peste țară toată ziua aceea și toată noaptea; iar dimineața, vântul de la răsărit a adus lăcustele. Și lăcustele s-au suit peste toată țara Egiptului și s-au așezat în toate hotarele Egiptului: nespun de multe au fost; înaintea lor nu mai fuseseră lăcuste ca ele, nici după ele nu vor mai fi. Căci au acoperit fața întregului pământ, încât s-a întunecat țara; și au mâncat toată iarba țării și tot rodul pomilor pe care îl lăsase grindina; și n-a mai rămas nimic verde în pomi, nici în iarba câmpului, în toată țara Egiptului.

Atunci Faraon i-a chemat în grabă pe Moise și pe Aaron; și a zis: Am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeul vostru, și împotriva voastră. Acum, deci, iartă-mi, te rog, păcatul numai de data aceasta, și mijlocește către Domnul, Dumnezeul vostru, ca să îndeparteze de la mine numai moartea aceasta. Și a ieșit de la Faraon și a mijlocit către Domnul. Și Domnul a întors un vânt de apus foarte puternic, care a luat lăcustele și le-a aruncat în Marea Roșie; nu a rămas nici măcar o lăcustă în tot ținutul Egiptului. Exodul 10:3-19.

Mai întâi „Domnul Dumnezeu al Evreilor” întreabă: „Până când vei refuza să te smerești înaintea Mea?”, iar apoi slujitorii lui Faraon l-au întrebat iarăși pe Faraon: „Până când va fi omul acesta o cursă pentru noi?” Întrebarea este pusă în timpul celei de-a opta plăgi, care se aliniază cu 9/11 din mai multe motive. A zecea plagă este nimicirea întâilor-născuți, care se aliniază cu crucea și este urmată de dezamăgirea de la Marea Roșie, pe care inspirația o aliniază cu dezamăgirea ucenicilor la cruce, care se aliniază cu marea dezamăgire a milleritilor din 1844. Acei trei martori se aliniază toți cu legea duminicală. A zecea plagă este legea duminicală, iar cu două plăgi mai înainte, a opta plagă a adus „lăcustele” printr-un „vânt de răsărit”. „Lăcustele” au umplut întregul pământ, așa cum Islamul zguduie astăzi întreaga lume, pe măsură ce și-a răspândit întunericul prin imigrație forțată. Numele latin al „lăcustei de deșert” este „locusta migratoria”, reprezentând răspândirea Islamului prin imigrație, care este tipificată în lumea naturală ca migrație.

Cea de-a noua plagă a fost un întuneric care putea fi simțit.

Și Domnul i-a zis lui Moise: Întinde-ți mâna spre cer, ca să fie întuneric peste țara Egiptului, un întuneric care se poate pipăi. Și Moise și-a întins mâna spre cer; și a fost un întuneric gros în toată țara Egiptului, timp de trei zile. Nu se vedeau unii pe alții și nimeni nu s-a ridicat din locul lui timp de trei zile; dar toți fiii lui Israel aveau lumină în locuințele lor. Exodul 10:21-23.

În simbolismul „până când”, reprezentat de Muntele Carmel și de Ilie, se manifestă o deosebire atunci când focul coboară din cer. Dumnezeul lui Ilie a făcut ceea ce Baal nu poate face. În istoria millerită s-a făcut deosebirea între protestantismul sardian căzut și adventismul millerit. La Moise, deosebirea era între întuneric și lumină. În casele evreilor era lumină. Isaia ne mai informează că aceia care nu au lumină pe linia lui Moise, care sunt, de asemenea, cei nimiciti de Ilie, și cei care pierd mantia protestantismului în perioada millerită sunt un „popor” care „aude într-adevăr, dar nu înțelege; și vede într-adevăr, dar nu pricepe.” Apoi se face o declarație cu privire la acest popor, care spune: „Îngroasă inima acestui popor, fă-le urechile grele și închide-le ochii; ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați.”

Dispus să facă lucrarea, dar copleșit de însărcinarea de a propovădui celor ce nu vor asculta, Isaia a zis atunci: «Doamne, până când?»

Ultimele trei dintre cele zece plăgi ale Egiptului constituie o mărturie a celor trei etape de la 9/11 până la legea duminicală. La 11 august 1840, solia primului înger a fost întărită, iar la 19 aprilie 1844 a sosit al doilea înger și a fost întărit la Adunarea de tabără de la Exeter, 12–17 august, iar al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844. Al treilea înger corespunde legii duminicale și, prin urmare, indică un proces în trei etape, căci nu poți avea al treilea fără primul și al doilea.

Primele două solii au fost date în 1843 și 1844, iar acum ne aflăm sub proclamarea celei de-a treia; însă toate cele trei solii trebuie încă să fie proclamate. Este la fel de esențial ca oricând ca ele să fie repetate celor care caută adevărul. Prin condei și prin viu grai trebuie să facem să răsună proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la solia îngerului al treilea. Nu poate exista o a treia fără prima și a doua. Aceste solii trebuie să le dăm lumii prin publicații, prin cuvântări, arătând, pe linia istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi. Solii alese, cartea a doua, 104, 105.

A zecea plagă a Egiptului a fost, prin inspirație, pusă în corespondență cu crucea și cu dezamăgirea ulterioară asociată cu ea. A zecea plagă este, așadar, al treilea mesaj, care, prin necesitate profetică, trebuie să fie precedat de un prim și un al doilea mesaj. La 9/11 Domnul l-a întrebat pe Faraon: „până când”, iar imediat după aceea slujitorii lui Faraon au întrebat, de asemenea: „până când”. După ce Moise a transmis lui Faraon întrebarea lui Dumnezeu, „până când”, și chiar înainte ca slujitorii să repete către Faraon întrebarea lui Moise, Moise marchează un punct de cotitură: „s-a întors și a ieșit de la Faraon”. Exodul 10:6.

9/11 a fost un punct de cotitură profetic, prefigurat atunci când Moise a adus urgia lăcustelor care a venit pe vântul de răsărit.

Sunt perioade care constituie puncte de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii. În providența lui Dumnezeu, când aceste crize diferite survin, lumina pentru timpul acela este dată. Bible Echo, 26 august 1895.

Următoarea plagă a produs întuneric sau lumină, în funcție de clasa căreia îi aparținea fiecare. 9/11 a fost un „punct de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii.” În acel moment, poporul lui Dumnezeu a fost chemat să se întoarcă și să umble pe cărările cele vechi, dar a refuzat să umble pe ele și n-a luat aminte la sunetul trâmbiței. S-a înfăptuit o separare între întuneric și lumină după Ilie, iar Moise a întrebat: „Până când?” Ea mai afirmă în pasaj:

Există perioade care constituie puncte de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii. În providența lui Dumnezeu, când survin aceste crize diferite, lumina pentru acel timp este dată. Dacă este primită, are loc progres spiritual; dacă este respinsă, urmează decădere spirituală și naufragiu. Bible Echo, 26 august 1895.

Vom continua tratarea temei „cât timp” în articolul următor.

În mai 1842, a fost convocată la Boston, Massachusetts, o Conferință Generală. La deschiderea acestei adunări, frații Charles Fitch și Apollon Hale, din Haverhill, au prezentat profețiile ilustrate ale lui Daniel și Ioan, pe care le pictaseră pe pânză, cu numerele profetice, arătând împlinirea lor. Fratele Fitch, explicând de pe planșa sa înaintea Conferinței, a spus că, pe când examina aceste profeții, se gândise că, dacă ar putea realiza ceva de felul celui prezentat aici, ar simplifica subiectul și i-ar fi mai ușor să-l prezinte unei adunări. Iată mai multă lumină pe calea noastră. Acești frați făceau ceea ce Domnul îi arătase lui Habacuc în vedenia sa cu 2.468 de ani înainte, zicând: „Scrie vedenia și fă-o lămurită pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru un timp rânduit.” Habacuc 2:2.

După o oarecare discuție asupra subiectului, s-a votat în unanimitate să fie litografiate trei sute de exemplare, asemenea acestuia, lucru care a fost curând dus la îndeplinire. Ele au fost numite „planșele din '43”. Aceasta a fost o Conferință foarte importantă. Autobiografia lui Joseph Bates, 263.

Am văzut că planșa din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuia alterată; că numerele erau așa cum a voit El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșeală în unele dintre numere, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată. Scrieri timpurii, 74.

„Mărturia unită a predicatorilor și publicațiilor despre a Doua Venire, atunci când stăteau pe «credința de la început», era că publicarea hărții constituia o împlinire a textului din Habacuc 2:2, 3. Dacă harta a fost un subiect al profeției (iar cei care neagă aceasta părăsesc credința de la început), atunci urmează că 457 î.Hr. a fost anul de la care trebuiau datate cele 2300 de zile. Era necesar ca 1843 să fie primul timp publicat, pentru ca «viziunea» să «zăbovească», sau să existe un timp de zăbovire, în care ceata fecioarelor urma să aștească și să doarmă asupra marelui subiect al timpului, chiar înainte ca ele să fie trezite prin Strigătul de la Miezul Noptii.”
Second Advent Review and Sabbath Herald, Volumul I, Numărul 2, James White.